

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami związanymi z niniejszą skargą i przez nią spowodowanymi, a także kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą; lub w razie wstąpienia do postępowania przez drugą stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą w charakterze interwenienta solidarne obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą kosztami związanymi z niniejszą skargą i przez nią spowodowanymi, a także kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, jako że Izba popełniła błąd w odniesieniu do poziomu uwagi właściwego kręgu odbiorców i podobieństwa rozpatrywanych znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2017 r. – Verband der Deutschen Biokraftstoffindustrie/Komisja

(Sprawa T-451/17)

(2017/C 318/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Verband der Deutschen Biokraftstoffindustrie e.V. (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Stein, P. Friton i H.J. Prieß)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji o numerze rejestracyjnym BK/abd/ener.c.1(2017)2122195 w zakresie, w jakim na stronie 5 nakazuje stosowanie wartości emisyjnej w wysokości 99,57 g CO₂eq za MJ metanolu do celów obliczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku biodiesla; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia dyrektywy 2009/28/WE⁽¹⁾ poprzez odejście od przepisanej metodologii obliczania
 - Strona skarżąca twierdzi, że zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. b) należy stosować metodologię określoną w części C załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE, jeżeli przy obliczaniu wartości emisyjnej uwzględnia się wartości rzeczywiste. Zgodnie z pkt 13 części C załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE emisję spowodowaną stosowanym paliwem, eu, uznaje się za zerową dla biopaliw i biopłynów. W zakwestionowanym komunikacie wymaga się, by w wyznaczonym terminie w dobrowolnych systemach certyfikacyjnych stosowana była kalkulacja odbiegająca od pkt 13 części C załącznika V do dyrektywy, która obejmuje także emisje spowodowane stosowaniem paliwa.
 - Odejście od pkt 13 części C załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE narusza wymogi proceduralne tej dyrektywy. Dostosowanie metodologii określonej w załączniku V do dyrektywy wymaga zawsze zgodnie z art. 19 ust. 7 zdanie drugie dyrektywy zachowania procedury przewidzianej w art. 25 ust. 4 dyrektywy. Norma ta odsyła z kolei do art. 5a ust. 1-4 i art. 7 decyzji 1999/468/WG⁽²⁾ z uwzględnieniem art. 8 tej decyzji, zgodnie z którym należy zwołać kontrolny komitet regulacyjny, zaś Parlament Europejski i Rada Europejska są zobowiązane dokonać kontroli. Forma nieformalnego komunikatu wydanego w krótkim terminie nie powinna być zostać wybrana.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązujących w prawie Unii zasad proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań wskutek wyznaczenia nieodpowiednio krótkiego terminu przejściowego dla systemów certyfikacyjnych w celu wdrożenia sprzecznej z dyrektywą metodologii obliczania do dnia 1 września 2017 r.
- Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań nie jest zapewniona, ponieważ terminy proceduralne i terminy na dokonanie transpozycji były nieodpowiednio krótkie.
 - Naruszenie zasady pewności prawa ma miejsce z powodu nieakceptowalnych trudności w dokonaniu transpozycji.

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).
- ⁽²⁾ 1999/468/WE: Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. 1999, L 184, s. 23).

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2017 r. – Printeos i in./Komisja

(Sprawa T-466/17)

(2017/C 318/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Printeos, SA (Alcalá de Henares, Hiszpania), Printeos Cartera Industrial, SL (Alcalá de Henares), Tompla Scandinavia AB (Sztokholm, Szwecja), Tompla France (Fleury Mérogis, Francja) i Tompla Druckerzeugnisse Vertriebs GmbH (Leonberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Brokelmann i P. Martínez-Lage Sobredo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 4112 final z dnia 16 czerwca 2017 r. zmieniającej decyzję Komisji C(2014) 9295 final z dnia 10 grudnia 2014 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (AT.39780 – Koperty);
- posiłkowo, w wykonaniu nieograniczonego prawa orzekania, obniżenie kwoty grzywny nałożonej w art. 1 zaskarżonej decyzji, a mianowicie i) obniżenie kwoty podstawowej grzywny o 95,3671 % na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie ustalania wysokości grzywien, oraz ii) dodatkowo, obniżenie kwoty grzywny, po obniżkach ze względu na współpracę i postępowanie ugodowe, o co najmniej 33 %;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2016 r. (sprawa T-95/15, Printeos/Komisja) Sąd stwierdził nieważność art. 2 ust. 1 lit. e) decyzji Komisji C(2014) 9295 final z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie AT.39780, nakładającej na skarżące grzywnę w kwocie 4 729 000 EUR.

Zaskarżona decyzja zawiera dodatkowe informacje na temat metodologii zastosowanej przez Komisję oraz okoliczności faktycznych uwzględnionych przez nią w celu ustalenia i dostosowania kwot podstawowych grzywien w decyzji z 2014 r. oraz nałożenia grzywny w tej samej wysokości co grzywna nałożona w decyzji z 2014 r.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz ne bis in idem.
- Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że zaskarżona decyzja zmienia decyzję z 2014 r., mimo że jest ona ostateczna, z wyjątkiem jej art. 2 ust. 1 lit. e), którego nieważność stwierdził Sąd, oraz ponownie nakłada grzywnę w takiej samej wysokości jak grzywna nałożona w decyzji z 2014 r., której nieważność została stwierdzona przez Sąd.